

Hương Xuân

CHIM SÂM CẦM

"Có những đêm nào mình nhớ tên nhau. Có phút giây nào đời vắng xôn xao. Khoé mắt mùa thu vương bao lá sầu, có chút hồn nhiên giờ biết tìm đâu..."

Chiếc đĩa hát vang lên khiến Hạ thấy lòng mình nghẹn đắng, xa lắm rồi con đường đầy lá rụng, Hà Nội mùa thu chưa kịp đi, đông chưa kịp tới mà tình đã vội chớm đi. Bức bối trong lòng, Hạ vội thay bộ đồ bước ra đường. Thấp thoáng bóng dáng thân quen trên con phố cũ, tiếng cười trong trẻo đâu đó như mũi dao dọi vào hồn Hạ. Bỗng Hạ giật mình khi ngang qua công viên, tiếng cụ già ngồi chơi cờ nơi góc quán gần Hồ Tây chạm đến một cái tên:

- Năm nay sâm cầm chưa bay về...

- Ừ...vừa giao mùa thôi ông nhỉ...tôi thèm ngắm những cánh chim bay từng đàn trên mặt hồ xanh thẳm chao nghiêng....

Nhìn lá vàng rơi lác đác bên bờ hồ Tây, cơn gió lạnh khe khẽ lùa vào mái tóc, Hạ chột thờ dài, ôi cái tên Sâm Cầm, một loài chim đẹp nhưng Hạ chưa một lần nhìn thấy loài chim ấy, chỉ nghe qua câu hát "Hồ Tây chiều nao..mặt nước vàng lay bờ xa mời gọi. Sầu vương thương nhớ..bầy sâm cầm nhỏ vỗ cánh mặt trời...". Một loài chim vương bao nỗi nhớ của người đi giữa mùa thu Hà Nội, ôn lại kí ức một thời đã xa....Cái khoảnh khắc giao mùa mà ngày xưa Hạ thường nói chính là khoảnh khắc chia ly...Cho đến bây giờ Hạ vẫn chưa thể hiểu vì sao anh rời xa Hạ....Ba năm có phải là thời gian quá dài cho sự chờ đợi, sâm cầm bao lượt bay đi bay về trú đông...mà bóng dáng anh xa hút tâm tay.....

-- o --

- Sâm cầm là loài chim thế nào vậy anh?

- Nó...hiền lành như anh,

- Anh hiền à

- Dĩ nhiên

-hihi chắc..Hạ chết quá đi

- Hạ chưa thấy sâm cầm sao? Anh nghĩ Hạ thấy rồi mới phải đó, không những thấy mà còn...yêu nữa

- Ừa, bao giờ, em chưa thấy mà

- Có, thấy rồi mờ

- Chưa mà..

- Nó ở trước mặt Hạ đấy

- Ở đâu cơ

- Nó nè

Vừa nói anh vừa chỉ vào ngực anh rồi nheo mắt cười chọc quê Hạ:

- Anh tên Sâm Cầm mà, Hạ đăng trí ghê?

- Á..anh chọc Hạ nhá

- Thế chẳng phải Hạ đã thấy mà còn...yêu nữa đó sao

Hạ bật cười khúc khích đâm thùm thụp vào ngực anh, sau đó gục gặc đầu như chợt nhớ ra điều gì:

- Ồ...uh nhỉ, sao mẹ anh lại đặt anh tên đó?

- Mẹ và bố gặp nhau ở Hồ Tây, đúng vào mùa sâm cầm bay về trú đông nên khi anh ra đời, bố đặt anh tên đó để kỉ niệm một thời của hai người..

- Lãng mạn nhỉ?

- Đi phố cùng anh không Hạ?

- Đi đâu?

- Ra Hồ Tây, anh chỉ cho Hạ xem loài chim đó, mùa này có thể chúng bay về nhiều

- Thật không?

- Ừ, nó là loài chim di trú mà em, cứ đến mùa giá buốt là chúng bay về rợp hồ
- Sao em không bao giờ thấy nhỉ?
- Đó là ngày xưa, còn bây giờ ít rồi Hạ ơi
- Tại sao thế anh?
- Bây giờ người ta săn bắn dữ quá, thịt nó ăn rất ngon, vì thế thử hỏi em làm sao chúng dám bay về đông đúc như trước
- Tội anh nhỉ..., thế bây giờ bọn chúng còn bay về không anh?
- Cũng còn tùy em ạ
- Tùy là sao anh?
- Chim cũng có tình cảm như người vậy đó Hạ, một khi con người không yêu quý nó, sát hại nó thì nó sẽ bay đi không trở về. Thật ra loài chim này không ở một chỗ chúng cứ bay đi bay về em ạ nên người ta gọi nó là loài chim thiên di là vậy
- Có bao giờ chúng không bay trở lại không anh?
- Cũng có khi..
- Thế thì buồn nhỉ?

Phố chiều se lạnh, thu vừa chợt đi gió mùa đông bắc đang kéo về từng đợt. Quàng tay ôm eo Sâm Cầm, Hạ áp bờ má ửng hồng mịn màng vào bờ lưng ấm áp của anh, chiếc xe đạp leo dốc bon bon trước đôi chân khoẻ khoắn của anh, Hạ tíu tít cười khúc khích sau lưng. Nắng chiều mỏng manh hắt qua mái tóc thành những sợi ánh vàng. Sâm Cầm bảo Hạ đừng chờ anh đi gửi xe, Hạ đứng lặng người ngắm nhìn cái ráng đỏ ối sau cùng của một ngày đang tan ra trong buổi hoàng hôn, mặt hồ im ắng óng ánh như gương phủ giăng mờ mờ màn sương chiều, ánh mắt Hạ mong chờ, Hạ muốn nhìn thấy cánh chim mà anh nói. Bàn tay Sâm Cầm nắm lấy tay Hạ ấm áp:

- Đi theo anh nào!

Lặng lặng bước theo anh, cơn gió thổi lạnh bất chợt khiến Hạ rùng mình

- Em nhìn kìa

Dõi theo ngón tay Sâm Cầm chỉ, Hạ nhìn thấy bên trời vài cánh chim lẻ loi bay ngang:

- Sao anh bảo nó bay từng đàn rất đông?
 - Có lẽ chỉ mới chớm đông, chúng chưa về em ạ, hoặc...cũng có thể....
 - Có thể sao anh?
 - Có thể mùa này sâm cầm không bay về nữa...
 - Vì sao thế?
 - Vì chúng sợ...
 - Sợ bị bắn ư?
 - Uh....có lẽ bây giờ chỗ trú ẩn an toàn nhất của chúng chỉ còn trong thơ ca nhạc hoạ em ạ, chúng sợ con người rồi
 - Thật đáng tiếc anh nhỉ, nhưng chúng sẽ bay đi đâu?
 - Bay đến một vùng nào đó an toàn cho chúng, vì chúng là chim thiên di
- Hạ bỗng lơ đãng nhìn theo những cánh chim bé nhỏ bay hút về phía góc xa mặt hồ, bỗng bất ngờ quay sang hỏi anh:
- Sâm Cầm....
 - Gì đó Hạ?
 - Có bao giờ anh như loài sâm cầm ấy, bay đi và không trở lại?
 - Không, anh mãi mãi ở bên Hạ, trừ khi...
 - Trừ khi gì?
 - Trừ khi Hạ xua đuổi anh ra khỏi đời Hạ
 - Không bao giờ...

Hạ choàng tay ôm lấy anh thì thâm vào tai anh, hơi lạnh từ mặt hồ phả lên, nhưng Hạ không thấy lạnh, Hạ cảm nhận tay Hạ thật ấm trong tay anh, Hạ cảm nhận bờ môi mềm ấm nóng của anh lướt nhẹ qua bờ môi Hạ...thật dịu dàng.

- Sâm Cầm ơi
- Anh đây Hạ
- Ngày một sinh nhật em, anh nhớ đến nhé
- Ah..uhm...anh chưa biết...anh sợ anh không rồi...
- Sao lại ..chưa biết? Anh phải đến đó ghen, không được từ chối..

- Nhà Hạ rộng quá...anh ngại

- Anh không đến Hạ giận cho xem, anh không yêu Hạ phải không?

Hạ phụng phịu quay mắt nhìn ra mặt hồ, trên khóe mắt như sắp sửa rơi giọt nước mắt, Sâm Cẩm hốt hoảng ôm lấy Hạ lấy ngón tay chặn lại giọt nước mắt chực rơi, giọng thẳng thốt:

- Đừng khóc mà, được rồi anh sẽ đến, anh sợ Hạ khóc lắm, Hạ biết anh yêu Hạ rất nhiều mà, đừng khóc....

- Nhớ nhé, đừng để Hạ chờ, hứa nhé

- Ừ...anh hứa

Hạ nhón miệng cười vui mặt vào bờ vai anh, Hạ không nhận ra rằng anh đang khẽ nén tiếng thở dài...

Cuối thu đầu đông, những cơn gió lạnh về nhiều hơn. Sinh nhật Hạ, bố mẹ bày tiệc mời khách khá đông. Hạ có ít bạn, chỉ vài người. Hạ mong nhất là anh. Tiếng nhạc, tiếng người cười nói ầm ĩ khiến đầu Hạ bưng bưng, Hạ chờ mãi vẫn chưa thấy anh đến. Những bước chân ra vô chờ đợi, ánh mắt Hạ nhìn về cánh cửa sắt đen mờ mịt, tiếng chuông cửa mấy lần réo vang để rồi Hạ hụt hẫng khi nhận ra người khách ấy không phải là anh, hết lần này đến lần khác, trái tim Hạ như tan ra. Bỗng Hạ giật mình nghe giọng mẹ:

- Tới giờ rồi, vào cắt bánh đi con, mọi người đang chờ

- Chờ con chút đi mẹ

- Con còn chờ ai nữa ư?

- Vâng

Ánh mắt mẹ nhìn Hạ thật lạ, giọng bà nghe xa xăm:

- Người con chờ có lẽ sẽ không đến đâu con gái, vào cắt bánh đi con, đừng để mọi người phải chờ con ạ.

Hạ sững sốt quay phắt lại nhìn mẹ ngạc nhiên, có lẽ nào mẹ biết Hạ chờ ai hay sao, Hạ vội lắc đầu xua đi cái suy nghĩ vừa chợt đến. Không đâu, Hạ chưa từng kể về anh cho Mẹ nghe mà. Mẹ tránh ánh nhìn của Hạ và kéo tay Hạ vào nhà, ngoảnh mặt nhìn lại cánh cổng lần nữa Hạ thở dài theo mẹ vào trong. Tiếng cười nói chúc mừng rôm rả xung quanh, nhưng Hạ thấy lòng thật trống vắng, anh đã thất hứa với Hạ..

Gió thổi lạnh hơn, quán bên đường leo lét ánh đèn, làn khói ẩm và hương chè thoang thoảng bốc lên, bà cụ chủ quán với hàm răng đen thui đang móm mém nhai trầu đưa mắt nhìn chàng trai đang ngồi bất động bên chén chè toả khói:

- Cậu tìm nhà ai lão chỉ cho, có phải căn nhà bên kia không?

- Không ạ, cháu...ngồi chút rồi sẽ đi..

Chàng thanh niên không nói hết câu, ánh mắt anh vẫn dõi nhìn vào căn nhà với cánh cửa to dùng đã khép, ánh đèn nhấp nhóa và tiếng nhạc từ trong đó vọng ra, bàn tay anh mân mê món quà nhỏ trên tay, nhấp một ngụm chè nóng anh khẽ thở dài nói nhỏ như tự nói với mình:

- Hạ ơi, anh xin lỗi...anh không thể....

Ánh mắt của người phụ nữ ban chiều đến gặp anh và những lời bà ấy nói khiến trái tim anh thót lại vì đau và cảm giác bị xúc phạm:

- Cậu hãy rời xa cái Hạ nhà tôi, cậu nghĩ cậu là ai mà dám....cậu nhìn lại mình đi liệu có xứng với con gái tôi không? Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, đến phương tiện đi lại của cậu cũng là cái xe đạp cộc cạch thì làm sao có thể đeo đuổi con gái tôi. Rời xa nó ra, tôi không muốn thấy cậu tiếp cận con gái tôi như thế, cậu không xứng, hay cậu có ý đồ gì với mớ tài sản đồ sộ của gia đình tôi, rời khỏi cuộc đời con gái tôi, cậu hiểu chưa? Nghèo mà đòi trèo cao... cậu đừng hòng bước chân vào gia đình tôi, tự trọng chút đi, hiểu chưa? Tôi biết SN nó mời cậu, mong rằng cậu không đến, nhà tôi không đón những người như cậu.

Nắm chặt món quà trong tay, ánh mắt chàng trai bỗng long lên đỏ quạch rồi nhớ đến hình ảnh dịu dàng của Hạ ánh mắt anh dịu lại, anh hiểu mình cần phải làm gì, uống một hớp bát chè nóng, anh quay sang nói với bà cụ:

- Cháu có thể nhờ cụ một việc không ạ?

- Cậu cứ nói, nếu làm được lão giúp

- Cụ biết cô Hạ nhà bên đó không ạ?

- Lão biết, cô bé hiền lành dễ thương, thỉnh thoảng có hay sang đây trò chuyện với lão

- Cụ chuyển giúp cháu món quà nhỏ này cho cô ấy được không, hôm nay sinh nhật cô ấy..

- Sao cậu không sang đó đưa tận tay?

- Cháu....không thể...

Chàng thanh niên thở dài đầu chột cúi xuống nhìn bát chè xanh mới còn bốc khói, ánh mắt đắm chiêu buồn bã. Bà cụ như chột hiểu điều gì đó khi ánh mắt bà ngừng lại chàng trai. Gương mặt rần rở, vầng trán thông minh nhưng ánh mắt như chứa đựng những điều uẩn khúc, bà nhìn chiếc xe đạp dựng bên quán rồi đưa mắt nhìn về ngôi biệt thự to ấy cũng khẽ thở dài, bà đã hiểu. Bà còn lạ gì sự kiêu hãnh của ông bà chủ nhân ngôi biệt thự đó, bà chỉ yêu quý cô Hạ nhà đó, hiền lành nhu mì, cô gái có giọng nói rất ngọt ngào thì thoảng ngày bé hay chạy sang mua ít gói kẹo lạc của bà....

- Cụ có thể giúp cháu đưa tận tay cô ấy không?

- Được rồi, cậu đưa đây, lão sẽ giúp....nhưng...

- Nhưng..sao ạ?

- Cậu dứt khoát không gặp cô Hạ sao, cậu không nghĩ đến cảm giác của cô ấy khi cậu không tự tay trao cho cô ấy ư?

- Cháu không thể...mai cháu vào Nam rồi cụ ạ, cháu sẽ không về đây nữa, cháu đã hứa rồi xa....mà thôi....cụ giúp cháu nhé..cháu phải đi đây, cảm ơn cụ rất nhiều..

Nói xong, chàng trai đặt món quà vào tay bà cụ, rút ví trả tiền nước rồi phóng lên chiếc xe đạp phóng như bay vào con đường hun hút trước mặt. Bà cụ nhìn theo cái bóng dáng xa dần trên con phố đêm, bà khẽ thở dài lầm bầm:

- Tội nghiệp...khổ thân lũ trẻ...lại cái kiêu môn đẳng hộ đối....

Buổi tiệc chấm dứt từ khi nào Hạ cũng không nhớ, trong lòng Hạ buồn rữ. Phải chăng trong lòng anh thì Hạ chỉ như cơn gió. Hai mươi ngọn nến hôm nay lay lắt quá, Hạ buồn bã nhìn bố mẹ tiễn người khách sau cùng ra khỏi cổng mà lòng trống rỗng:

- Vào nhà thôi con kéo lạnh, hôm nay con vui không?

- Vâng, cũng vui ạ, bố mẹ vào ngủ đi con khoá cổng .

Hạ trả lời bố mẹ một cách hồ hững vừa nhoẻn nụ cười che lấp tâm trạng..

Tiến về phía cánh cổng to cùng với chùm chìa khoá trên tay, Hạ quay mặt giấu giọt nước mắt vừa tràn khoé mi, vừa lúc đó tiếng gọi cửa nhỏ nhỏ ngắt quãng như người gọi đang ngập ngừng:

- Cô Hạ ơi ra bà gặp chút

Quệt vệt dòng nước mắt chực trào ra, Hạ nhận ra giọng bà cụ quán nước đối diện, tiếng bố vọng từ trong nhà ra:

- Ai vậy Hạ?

- Để con ra xem bố ạ

Hạ vừa nói vừa lách người ra cửa nhìn quanh như tìm kiếm

- Có chuyện gì vậy cụ Ân, mời cụ vào nhà cháu xơi nước

- Có người nhờ lão chuyển cái này cho cháu

- Ai thế ạ?

- Một cậu thanh niên

- Sao? Anh ấy đâu ạ, anh ấy đâu hả cụ, anh ấy có nhắn gì cho cháu không cụ?

- Đi rồi, nhờ lão đưa cháu cái này và đi rồi

Nước mắt Hạ lại trào ra khi cầm món quà trên tay, Hạ đảo mắt nhìn ra mặt đường đã vắng người như tìm kiếm, cảm giác hụt hẫng bất lực xâm chiếm bóp nghẹt trái tim Hạ, ngõ nhỏ vắng tanh

- Lão về đây, chúc cháu sinh nhật nhiều may mắn

- Vâng, cháu cảm ơn cụ.

Khép cửa lại, tim Hạ đập liên hồi, nước mắt lại trào ra, Hạ không hiểu tại sao anh không đến mà chỉ gửi quà, nắm chặt món quà trên tay Hạ vút chạy về phóng. Suýt chút là vấp phải mẹ, bà nhìn Hạ bằng ánh mắt dò hỏi :

- Ai vậy con?

- Cụ Ân ạ

- Cụ ấy gọi gì?

- Không có gì mẹ ạ

Hạ chạy vội lên lầu tránh cái nhìn của mẹ, món quà Hạ dấu khuất mắt mẹ. Lên đến phòng đóng cửa lại Hạ thở phào mở món quà của anh ra xem. Một cái thiệp rơi ra, Hạ vội vã mở ra đọc: " Hạ thương, mừng em 20 tuổi . Anh không thể đến như đã hẹn, ngày mai anh vào Nam, chúng mình chia tay nhé. Hãy xem anh

như loài sâm cầm vỗ cánh bay đi, tình yêu của chúng mình vô phương. Sâm cầm mùa này không bay về nữa, xin em đừng chờ....cánh chim thiên di!

Sâm Cầm"

Hạ gục đầu vào gối oà khóc nức nở. Hạ thôn thức tự hỏi tại sao anh lại đối với Hạ như vậy? Hạ có lỗi gì? Hạ yêu anh mà, tại sao anh rời xa Hạ? Tại sao anh quyết định đi mà không nói với Hạ? Hạ bật khóc như một đứa trẻ, Hạ còn nhớ anh từng hứa sẽ mãi mãi không rời xa Hạ, mới hôm rồi kia mà, có lẽ nào anh quên nhanh thế ư? Trái tim Hạ như bị ai bóp nghẹn, mọi thứ hình như ngưng đọng lại thành một nỗi buồn ghê gớm trong lòng Hạ. Vội mở món quà trong hộp của anh, đó là hình một chú chim giang cánh như đang muốn bay lên trời xanh, bằng thủy tinh khá đẹp được khắc 2 chữ "Sâm Cầm" lên đó, nước mắt Hạ trào ra ràn rụa trên má. Hạ giận anh thất hứa, Hạ giận anh không yêu Hạ như anh đã nói, Hạ thôn thức nhắc đến tên anh trong nỗi giận hờn tức tưởi. Bức bối Hạ chạy đến mở toang cửa sổ, những đợt gió đêm lạnh lẽo ùa vào phòng, Hạ lặng đứng ngắm bầu trời đêm đen thẫm, ánh đèn vàng ngoài ngõ rọi vào leo lét. Gục đầu bên cửa sổ, Hạ lại bật lên tiếng khóc nức nở..... Con phố đã vắng bóng người, đêm đã dần vào khuya...Hạ không hiểu vì sao anh quyết định xa Hạ, trái tim Hạ đau nhói....nước mắt Hạ rơi lã chã không ngừng...có lẽ nào...anh cũng chỉ là loài sâm cầm kia thôi, đến rồi đi theo mùa, bỏ mặc Hạ với những câu hỏi không có lời giải đáp...Anh ác lắm Sâm Cầm ơi.....

Bên kia con ngõ vắng nơi gốc cây xù xì, bóng một người đứng âm thầm lặng lẽ, ánh mắt buồn thăm thăm hướng về khung cửa sổ sáng đèn thấp thoáng bóng người con gái gục đầu bên cửa sổ, tiếng thở dài nhẹ nhàng lạc lõng trong trời đêm hoà lẫn tiếng thở của thời gian, hoà vào tiếng gió vút lên cao rồi tan ra giữa không gian rộng lớn. Chậm chậm quay đi, lá rừng mình xào xạc nghe tiếng ai đó khe khẽ:

- Xin lỗi em, mong em sẽ có những điều tốt đẹp hơn .

Phố đêm gió lạnh xào xạc, những chiếc lá cô lẻ vút cuộn bay trên hè phố, âm thanh trống rỗng vọng lại ...

June/2006

Hương Xuân